

Beszámoló

Az alkotói ösztöndíj ideje alatt három előadást hoztam létre (Csehov: *Sirály* – Babeş-Bolyai Tudományegyetem Színház és Televízió Karának diákjaival; *Szupermama* – Váróterem Projekt; Marivaux: *A szerelem és a szerencse játéka* – Resicabányai Nyugati Színház), és olyan típusú kutatási és művészi munkát végezhettem, ami a Communitas Alapítvány támogatása nélkül nem lett volna lehetséges. Az ösztöndíjat szabadúszó művész létem fenntartására fordítottam, a támogatás kutatásaim és interjúim költségeit és technikai igényeit fedezte.

A *Sirály* című előadás egy orosz kísérleti módszer alapján jött létre, olyan rendezési és színészpédagógiai technikákat próbálhattam ki a próbafolyamatban, amely a fiatal színészek és a rendező intuícióját helyezik előtérbe, asszociációkra és improvizációkra épülnek, célja a művész kreativitásának edzése, felszabadítása. Inspiratív volt megtapasztalni, hogy mennyi energia tud felszabadulni akkor, amikor a színészek nem pusztán végrehajtói egy koncepciónak, hanem ötletgazdái, társrendezői is.

A *Szupermama* című egyéni előadásom, egy nagymama és unoka ellentmondásos viszonyában a traumák, beidegződések öröklődési folyamatát vizsgálja. A szöveggönyvet én írtam, és a nagymamámmal készített hangfelvételek és gyermekkori emlékeim inspirálják. A Mama elzárkózott a külvilágtól, képzeletbeli lényekhez, az úgynevezett Detektorokhoz beszél, konspirációs elméleteket gyárt arról, hogy kik és miért figyelik, kínozzák őt. Látomásaiban egy egész élet történettöredékei, félelmei, komplexusai, illetve az utóbbi hetven év történelmi valósága keveredik össze. Világnézeti és kulturális szempontból, illetve élethelyzetüket tekintve mérföldek választják el őket egymástól, mégis, az unokának kísértetiesen hasonló komplexusokkal és rögeszmékkal kell megküzdenie, s így meglepően nagyon közel vannak egymáshoz. A *Szupermamában* először dolgozhattam hangfelvétel alapján, és rendkívül érdekes volt megtapasztalni, hogy egy valóság-anyag megszerkesztve, átdolgozva hogyan tud színházi előadássá formálódni, hogyan lesz belőle fikció - a jövőre nézve nagy lehetőséget érzek ebben a munkamódszerben.

Marivaux darabja alapján létrejött előadásomban az eszményített házasság kérdésével és a házasság intézményével foglalkoztunk. A kérdésselvetést a Romániában rendkívül mediatizált és átpolitizált népszavazás (mit jelent a család?), valamint a fiatalabb generáció szkepticizmusa (miért van szükség egy papírra az együttéléshez?) ihlette. Létezik-e a szerelem, amely örökké tart; hogyan határozható meg a szerelem?

Nem utolsó sorban szeretném megemlíteni a *Tetkó* című darabomat, mely hosszas kutatómunka után a megírási fázisba került. Horváth Máté tetkóművésszel készítettem interjúkat, és a *Szupermama* című darabom esetében már kipróbált dramaturgiai technikákat szeretném tovább fejleszteni Máté élettapasztalatainak feldolgozására. Az interjúk alapján rögzítettem a fő témákat: a jelképek viszonya a személyes történeteinkhez, a jelképek, mint prófécia, a tetkó szalon, mint gyóntató-fülke. A darab egymást tükröző jelenetfüzérekből fog állni, melyben a szereplőknek a mulandósággal kell szembenézniük a tetkó szalon intim környezetében.

Számomra a legfontosabb hozadéka ennek az ösztöndíjnak a szabad kísérletezésre való lehetőség. Azt gondolom, hogy egy művész nem tud kísérletezés nélkül fejlődni, nem tud igazán azzá válni, akivé szeretne. Ezek a kísérletek pedig nagyon sok esetben egy ilyen ösztöndíj nélkül nem volnának lehetségesek: az alkotói ösztöndíj lehetőséget adott nekem arra, hogy újragondoljam szakmai identitásomat, és új eszközökkel kísérletezzem.

Szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik lehetővé tették!

